

Вступ на сторінку

Зміст

ВСТУП ВІД АВТОРА^[7]

ТОМАС^[11]

ВТЕЧА^[15]

СОН^[23]

РОЗМОВА^[31]

ОБИЧНА ІСТИНА ЯК ВОНА Є^[55]

ЕПІЛОГ^[191]

Вступ від автора

Пані та пацанове! Якщо ви тримаєте цю книжку в руках, то це означає, що вона потрапила до ваших рук. Це не більше ніж кумедний збіг обставин, бо в цю саму мить ви могли б тримати сокиру, чарку, чиєсь гроші, будь-що. Тобто, зовсім не обов'яково одразу все кидати і починати її читати, ні! Не факт, що вона вам сподобається, а крім того, не факт, що це взагалі книжка, а не щось інше – приміром, друкований висер чергового ідіота від літератури. Подумайте, чи не шкода вам часу, бо час – річ дорогоцінна, і його стає все менше, друзі!

Лише уявіть собі – мільярди років вас не існувало, потім ви з'являєтесь на коротку мить життя, хапаєте цю книжечку, швидко читаєте, раптом зникаєте в нетрях кладовища, і знову мільярди років вас не існує. То чи варто витрачати час на подібні речі, як-от читання дурнуватих оповідок? Чи не краще використати його на щось дійсно необхідне і корисне? Може, краще зарубати сокирою нездібного письменника, або йобнути смачну чарку і придбати за гроші щось неймовірне? Ну, не знаю, щось таке несподіване, таке, через що руйнуються сім'ї та робочі плани, з хрускотом ламаються людські долі.

Наприклад, здоровенну і люту мавпу з хвостом.
Так а чому ні?

Мавпа в домі – запорука гарних проблем, шановні, а проблеми – це ідеальний тренажер духу, який допоможе вам накачати терплячку і цілеспрямованість. Втім, це не єдина перевага такого кроку. Приведіть мавпу в дім, і жінка відпустить вас на волю; прийдіть з мавпою на роботу, і начальство позбавить вас зобов'язань; посадіть мавпу за кермо, і міліція вилучить ваші права. Ні прав, ні обов'язків – тільки воля, розвинута терплячка і цілеспрямованість, та некерований мавпун у довісок. Непоганий соціальний пакет для шукача істини та пригод, а для шукача істинних пригод – тим паче. Особисто я раджу вам павіана, як найбільш проблемну, а тому найбільш результативну мавпу. З ним завжди буде про що поговорити, навіть якщо він мовчки псує інтер'єр, або жбурляється калом з вікна.

Життя швидкоплинне, тому не баріться придбати і приголубити самотнього мавпuna. Хоча моралісти, звичайно, заперечать, що голубити самотніх павіанів – це значний гріх. О так, ці пихаті сакралопітеки завжди в курсі справи, що є гріхом, а що є благом, хоча думкою павіанів вони ніколи не цікавляться, і дарма. У павіанів між тим

все дуже просто – вони й самі кого хочеш приголублять, без жодних вагань та попереджень, і при цьому відірвуть хвоста будь-кому, хто лише натякне на зустрічний маневр. Отже, плани нездійсненні не є справою гріховною, а тому не стидайтесь – добирайте павіанів, поки свіжі!

Цікаво, що серед мавпунів іноді трапляються дуже видатні особи, чий творчий шлях може стати прикладом для багатьох людей, перед якими постали головні питання життя – що це вовше було і нахуя воно здалося? А також – в чому полягає сенс життя, що таке життя, що таке сенс і де взяти грошей на осягнення істини? Особисто мені дуже пощастило, і я зустрів такого визначеного павіана, до того ж абсолютно безкоштовно. Не в метро і не на базарі, а вночі, на краю прірви людської уяви. Він спітав у мене сигарету, я пригостив, ми розговорилися і розійшлися аж на ранок, кожен у своїх справах. Але історія, яку нічний мавпун залишив мені у спадок, так сильно вплинула на мій розум, що віднині він вкрай насичений одкровеннями про дегенератів, селюків, духовних вчителів, тибетських монахів та феміністів. Тримати всю цю маячню в голові дуже непросто, і тому я підступно вирішив віддати її до друку. На щастя, серед вітчизняних видавництв знайшлося одне, що так само як і я,

сповідує зневагу до читача зокрема і до людства у цілому. Далеко не кожне з них готове заплямувати стоси дорогої шведського паперу хамськими випадами, матюками, людожерськими натяками і принизливими визначеннями. Але ж і не кожен читач готовий споживати таку паплюгу, що, безумовно, тішить. Бо кожному своє, а не мое або твоє!

Тут стає остаточно зрозумілим, що автор запиздівсь, так і не відповівши на ще одне болюче питання – в якому жанрі працюєте, пане літераторе?

В неолітичному жанрі, шановні. Хуяримо нову літературу – агромістичний реалізм про життя ідiotів.

Томас

Він народився і виріс за ґратами одного з численних мандрівних цирків, що зваблюють публіку застарілими видовищами та історіями про пройобаних у Дніпрі крокодилів. Томас – павіан складної долі, обдарований фрагментованою свідомістю та хижою вдачею, цими типовими рисами багатьох мешканців нашого державного утворення. Можливо, не всі згадають, що являють собою павіани, як вони виглядають, і що саме крутиться в їхніх крепких, мов застигла опалубка, макітрах. То я вам нагадаю, що воно таке, і для чого в кутку обов'язково мають стояти гострі вила. Якщо коротко – вони як вкрайнці, і навіть ще трохи хужіші.

Павіани – це мавпуни небезпечної і нахабної породи, що здавна мешкають в африканських хащах, де практикують харчове мародерство, міжвидове хамство та еволюційний ґвалт (погодтесь, з такими схильностями знайти роботу в Києві нескладно). Обичний павіан здалеку схожий на здоровенного собацюру, що зірвався з хазяйського ланцюга і пильнує, кого б оце вкусити за рюкзак. Зблизька павіан більше скидається на сільського механізатора без піджака і в кепському гуморі, що так само зірвався

з ланцюга і міркує, що б таке встрнути, бажано руйнівне і неконструктивне. Фізично павіани дуже сильні і страшно блискавичні. Вони мають по чотири руки, дві з котрих – ноги, смердючу ікласту пащеку, підступні, налиті кривавою юшкою очі та нестримне бажання панувати над доступним цієї миті середовищем.

Одного разу по телевізору показували трагічну сцену, що мала місце в африканській савані, яка характеризує павіанів як осіб, здатних до прямої дії. Якийсь розслаблений лев вирішив був поганяти зграю місцевих мавпунів – очевидно, із суто спортивного інтересу, аби порозважатися і розтрусити жирок. Все було наче й нічого, аж поки доля не презентувала цьому левику здоровенного літнього мавпуна. Досвідчений зграйний управлінець, з міцними, як сталеві двутаври, руками і вибитим в битві за царювання оком, несподівано вийшов з тіні акації, трохи почухав потилицю і ввалив цьому леву такої чарівної пизди, що в мене ледь не погорів телевізор. Цікар звірів, звичайно, втік, але ретельно обскубаній, з видертою клаптями гривою і здивованим виразом дупи, натертої, мов та селера на салат. Потім телевізор повідомив, що один дорослий павіан може порвати буквально на молекулярному рівні десяткох міцних комбайнерів, без особливих проблем

і перекурів. Через те, можливо, що на природі він не п'є самогону, постійно тренується і не куре. У цирку або ж в зоопарку все трохи інакше, але навіть міських павіанів краще не чіпати, бо вони дуже хтиві і мстиві.

Взагалі, якщо коротко, життєве кредо павіана просте – їбись та лютуй, і пішло воно все нахуй!

Отже, Томас. Крім згаданих вище паскудних рис характеру, що передаються спадково, він набув і типово вкраїнських вад, а може, й переваг. Особистість Томаса формувалася в спопеляючій атмосфері провінційного робочого колективу, де тварин мордують архаїчною дресурою та господарською ощадливістю. Їх профілактично пиздять, годують вареним буряком та позаторічною морквою, всіляко їбути мозок і не дають дивитися тілівізор. Через такий кріпацький спосіб життя переважна більшість цirkових мавпунів має чітку схильність до алкоголізму і плекає в собі придушену ненависть до широкого кола явищ.

Втеча

Одного разу, після виснажливої вистави чи то в Білій Церкві, чи то в Житомирі, Томас утік. Не можна сказати, що йому аж так поталанило, бо втік він не кудись там до Сан-Франциска, а до глибокої дупи вітчизняних реалій, де життя фактично мало чим відрізняється від життя за цирковими ґратами, коли особисті перспективи доволі сумнівні, а на холодній підлозі стоїть порожній люмінєвий полумисок з нічим. Але все ж таки іноді краще втекти, що Томас і зробив, бо свобода маневру для павіана – це те саме, що червоний їбальник для сільського мусора, без цього діла не буде.

Після циркової феєрії співробітники нагнали усіх тварин по клітках, а самі засіли у вагончику давити сливу з тутешніми клоунами і підстаркуватими дресирувальницями в близкучих купальниках на пожмаканих статурах. Клітку з Томасом закрутіли на дріт, але забули замкнути на замок, чим він іскористався, бо жерти буряк і слухати всі ці п'яні базари з вагончика його вже крепко допекло. Одне й те саме роками – мелють свою нікчемну хуйню «про жізнь», крутять радіо, а під ранок хапають одне одного за мармизи і волають з вагончика

прокльони на двір. Томас тихенько, аби не скрипнуло, прочинив залізні дверцята клітки, уважно подивився на вагончик, поклав у кульок трохи буряків і вийшов на волю. Перед тим, як остаточно чкурунути, Томас хапнув чиюсь барсетку з документами, необачливо покинуту на столі перед вагончиком, насрав у кабіні циркової вантажівки і, нарешті, скрутів голову пітону з сусідньої клітки, поки той спав, через застаріле світоглядне непорозуміння. Він озирнувся, зітхнув і зробив рішучий крок в прохолодну темряву вільного існування.

У цирку Томас набув певної естрадної винахідливості, а тому досить швидко скумекав, що без такого-сякого людського одягу йому недовго дихати омріяним повітрям соціалізації. Перше, що він зробив, це спритно пограбував якогось підгулялого волоцюгу на предмет спортивних штанів і шльопанців-«моноліт» синього кольору, а також непомітно позичив в нічному кіоску трохи коштів на дорогу. Але головне, що він мав на руках, це документ з поцупленої барсетки на ім'я Томаса Яковича Сироти, котрий належав цирковому ветеринару і за сумісництвом громадянину Придністровської Молдавської Республіки з пропискою в селищі Красний Октябрь. Це надавало павіану хоч і не визнаної світовою спільнотою,